

108. МОВА ВИКЛАДАЧА В САМОВИЗНАЧЕННІ ТА САМОРЕАЛІЗАЦІЇ СТУДЕНТА

Н.В. Науменко

Національний університет харчових технологій, м. Київ

Згідно з відомою ієрархією потреб А. Маслоу, потреби визнання та самоствердження є одними з основних. Вони відображають бажання людини бути компе-

тентними, сильними, здібними, впевненими в собі, щоб інші визнали їх такими і поважали за це. Люди, на яких особливо впливають такі потреби, прагнуть до лідерства або ж до становища визнаного авторитету в розв'язанні різних завдань.

Переносячи формулювання цих потреб на ґрунт вітчизняної освіти, слід зазначити, що одним із основних завдань сучасної вищої школи є сприяння самовизначенню та самореалізації студентів як необхідним елементам у системі безперервної освіти. На цих елементах базується і сучасний принцип навчання: мінімізація стандартів, максимум різноосвіти; мінімум однаковості, максимум диференціації.

І в набутті студентами усіх цих навичок велике значення має мова викладача. Доречний гумор, педагогічна мудрість, афоризми, локалізми тощо поживляють матеріал, підтверджують або спростовують певні судження, мотивуючи студентів до оптимального засвоєння знань.

Мова викладача є виявом його духовності і тому спонукає студентів до осягнення вищих цінностей. Вона активізує педагогічний процес, заманює слухачів у чудовий світ звуків, полегшує навчання, приносить радість і тим, хто навчає, і тим, хто навчається.

Хочеться сподіватись, що викладачі, котрі володіють такою мовою, викликають у студентів найтепліші почуття, бажання досягти такої ж досконалості. Вишукана українська мова в устах викладача — це також вагомий резерв патріотичного виховання студентської молоді.